

Список використаних джерел:

1. Андрейцев В.І. Екологічне право і законодавство суверенної України: проблеми реалізації державної екологічної політики: монографія /В.І. Андрейцев. – Д.:Національний гірничий університет, 2011. –373 с.
2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 року // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. –Ст.546.
3. Межгосударственный стандарт. ГОСТ 17.8.02-88. Охрана природы. Ландшафты. Классификация [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.gosthelp.ru/text/GOST1781_0288Oxranaprirody.html

Ковач Д.Л.,

аспірант кафедри земельного та аграрного права Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ОФОРМЛЕННЯ ПРАВ НА ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ

Проведення в Україні земельної реформи зумовлює необхідність теоретичного осмислення ряду проблем виникнення прав на земельну ділянку. В Земельному кодексі України зафіксовано різноманітні способи набуття прав на землю, зокрема набуття права власності, права користування, сервітутних та інших земельних прав. Кожний спосіб складається з окремих логічно послідовних стадій (кроків), згідно з якими відбувається документальне оформлення вчинених особою, землевпорядними організаціями та органами державної влади і місцевого самоврядування дій правового та організаційного характеру.

Самостійне місце серед цих стадій займає державна реєстрація земельних ділянок та прав на них. В умовах сьогодення проблема виникнення земельних прав набуває теоретичної ваги і практичного значення, оскільки за період незалежності в Україні діяли три Земельні кодекси, які містили норми, що закріплювали різні умови щодо формування земельних ділянок та державної реєстрації прав на них.

В 2013 році процедура реєстрації прав на земельні ділянки зазнала певних змін. Насамперед це стосується Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» та Закону України «Про державний земельний кадастр». Новелою в чинному законодавстві України є те, що при формуванні земельних ділянок та реєстрації прав на них здійснюється ведення двох реєстрів, а саме: формування земельних ділянок фіксуватиметься в Державному земельному кадастрі, а реєстрація прав на земельні ділянки – у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» підставою для оформлення прав на землю виступає реєстрація земельної ділянки у Державному земельному кадастрі та присвоєння їй кадастрового номера. Факт оформлення права власності на земельну ділянку підтверджується внесенням відповідного запису до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, а також отриманням документа, що підтверджує проведення державної реєстрації права на земельну ділянку.

Перелік документів, які свідчать про завершення оформлення права власності на земельну ділянку, та, відповідно, виникнення права власності на неї у певної особи, визначений Законом України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень». Згідно зі ст. 18 Закону, основним документом, який підтверджує факт виникнення права власності при здійсненні державної реєстрації прав на нерухоме майно (факт проведення державної реєстрації права власності), є свідоцтво про право власності на нерухоме майно. Однак таке свідоцтво видається не у всіх випадках здійснення державної реєстрації прав. Тому Законом «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» передбачена видача іншого документа, який підтверджує наявність у особи права власності чи іншого права на земельну ділянку, будівлі і споруди, – витягу з Державного реєстру прав. Як встановлено у ст. 28 Закону, витяг із Державного реєстру прав на підставі заяви мають право отримувати: 1) власник нерухомого майна або уповноважена ним особа; 2) особа, яка має речове право на чуже нерухоме майно, або уповноважена нею особа; 3) спадкоємець (правонаступник – для юридичної особи) або уповноважена ним особа.

Проте за своєю юридичною природою свідоцтво про право власності на нерухоме майно та витяг із Державного реєстру прав не висту-

пають аналогами державних актів на право власності на земельну ділянку, оскільки є не первісними, а похідними документами. Відповідно до ст. 1 Закону «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» лише державна реєстрація речових прав на нерухоме майно є офіційним визнанням і підтвердженням державою фактів виникнення, переходу або припинення прав на нерухоме майно, а також обтяження таких прав шляхом внесення відповідного запису до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно. Більше того, у ч. 3 ст. 3 цього Закону встановлено, що права на нерухоме майно та їх обтяження, які підлягають державній реєстрації відповідно до цього Закону, виникають з моменту такої реєстрації. Їх виникнення Закон не пов'язує з отриманням певних документів. Отже, вищезазначені документи слід розглядати як документи, що посвідчують не право власності чи інше право на нерухоме майно, а як документи, що посвідчують факт державної реєстрації таких прав у Державному реєстрі прав.

Як відомо, кожному власнику земельної ділянки належать три правомочності: володіння, користування та розпорядження нею.

Лише власник земельної ділянки з моменту державної реєстрації прав на неї може повною мірою реалізувати названі правомочності. Він або самостійно реалізує ці правомочності, або ж надає у встановленому порядку правомочності володіння та користування іншій особі, залишаючи за собою правомочність розпорядження.

Корнієнко В. М.,

*к.ю.н., доцент кафедри земельного та аграрного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА: ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА СУЧАСНИЙ СТАН

Органічне сільське господарство – новітній метод господарювання, один зі способів підприємництва, підтримки екологічної, економічної, медико-біологічної сфер життєдіяльності суспільства. Його застосування в найбільш розвинених країнах світу вимагає міжнародного регулювання для поширення в інших країнах з метою формування міжнародного і регіонального ринків органічної продукції в світі.